

lige forelægge et fuldstændigt Forslag til Politivæsenets Omordning udenfor Kjøbenhavn med det til samme henlagte Landdistrikt, og man har selvfølgelig bestræbt sig for at ordne denne Sag paa en saa fyldestgørende Maade, at den af Udvalget reiste Tvivl derved antages at kunne bortfalde. Men selv om den Ordning, der saaledes vil blive foreslaaet, ikke maatte kunne fjerne den af Udvalget udtalte Tvivl, saa maatte Folgen heraf dog snarest blive den, at man søgte at indrette Politivæsenet paa en mere tilfredsstillende Maade, men ikke at Bestemmelserne i nærværende Kapitel bleve affattede efter et andet Princip. Thi den Maade, hvorpaa Forundersøgelsen var foreslaaet ordnet i det tidligere Udkast og som ogsaa i alle væsentlige Træk er fastholdt i nærværende Udkast, staaer i en nøie og uadskillig Forbindelse med det hele System, der ligger til Grund for Udkastet, og Indførelsen af andre Principer paa dette Sted vilde ikke kunne blive uden gennemgribende Indflydelse paa Lovens øvrige Bestemmelser. Forandrer man den Stilling, som er tiltænkt Forhørsdommeren under Forundersøgelsen, kan denne Forandring ikke blive uden Indflydelse paa den Opfattelse af Statens og Individets gjensidige Stilling under en Strafferetsdag, som ligger til Grund for den i Udkastet foreslaaede Rettergangsmaade. Ministeriet maa derfor i det Hele henholde sig til de udførligere Betragtninger, med hvilke man tidligere har søgt at begrunde de i nærværende Kapitel foreslaaede Bestemmelser og skal saaledes i det Følgende indskrænke sig til at omhandle de Bemærkninger, som Udvalget har fremsat med Hensyn til forskjellige Enkeltheder.

Ministeriet skal ikke benægte, at foreløbige Forhør stundom kunne være paa deres Plads i Sager, der henhøre under Underrettens Afgjørelse, uagtet en formelig Forundersøgelse ikke findes nødvendig, og finder derfor Intet at erindre imod, at der i sidste Punktum af § 61 i det tidligere Udkast foran „Forundersøgelse“ indskydes „saadan“, men man troer dog ikke at burde tilbageholde den Bemærkning, at man i de simple og mindre betydende Sager, som ville kunne behandles paa denne Maade, uden Tvivl

ffjeldnere vil behøve nogen foregaaende Virksomhed fra Dommerens Side, idet Politiet i Reglen ved egne Kræfter vil være i Stand til at tilvejebringe de nødvendige foreløbige Oplysninger, og det maa med Hensyn til Dommerens Stilling under den egentlige Behandling af Sagen, ogsaa ansees heldigt, at han saalidt som muligt er draget ind i den tidligere. Med Udvalget er man enig i, at Reglen i det tidligere Udkasts § 64, at Forundersøgelse ikke skal finde Sted i Sager, som angaae Overtrædelse af Politilovene, rettest bør finde sin Plads i nærværende Udkasts § 56.

Udvalget Forslag til § 66 i det tidligere Udkast, at den Forurettede inden han henvender sig til Dommeren, først maa have henvendt sig til den offentlige Anklager, hvor denne og Politimestermanden ikke ere samme Person, har Ministeriet optaget i § 61 af nærværende Udkast, og man finder heller ikke Noget at erindre mod den foreslaaede Sammenbragning af Bestemmelserne i §§ 70—72 i det tidligere Udkast, idet man dog har anseet det rettest, at den iøvrigt selvfølgelig Regel, at den Forurettede, naar offentlig Forsøgning ikke finder Sted, kan gjøre sin formeentlige Ret til Erstatning gjældende ved civilt Sogsmaal, for Sammenhængens Skyld knyttes til den i nærværende Udkasts § 65 indeholdte Bestemmelse, at den Forurettede ikke kan forlange en efter hans egen Begjæring indledet offentlig Forsøgning gjenoptaget, naar han engang har fravalget samme. Forsaavidt Udvalget derhos har fundet et Tillæg til den tidligere § 66 angaaende den Forurettedes Ansvar i Tilfælde af urigtig Opgivelse i Klagen usseligt, hvorom dog intet Forslag er stillet, vil den i saa Henseende fornødne Bestemmelse rettere finde sin Plads i Kriminalloven, hvilket, som ogsaa af Udvalget bemærket, ligeledes gjælder om Ansvar for den, der misbruger Myndigheden til at anholde eller foranledige Anholdelse.

Det vil af de Bemærkninger, som i Motiverne til det tidligere Udkast ere fremsatte med Hensyn til sammes § 83, sees, at Ministeriet havde fundet Betænkelighed ved at udstrække Forpligtelsen til at møde som Vidne under Forundersøgelsen længere, end Saadant allerede nu er,